

Ја сам, као, новинар. Зову ме разни да пишем којешта. А мене, бићу искрена, све чешће мрзи и да слушам, а не да пишем ту гомилу... није важно, остаћу пристojна.

Све се то збива, на моју жалост, на српском Косову. Жао ми је, бићу још искренија, што то није неко туђе и непријатељско Косово и што тај народ није неки далеки, неки што ме се не тиче, а не мој.

Овде – што већ знају и врапци – нема закона и сваки се покајао који би покушао да се пожали на то стање. Јер „стање“ – не треба увијати – одговара скоро свима. Жале се само они неспособњаковићи који нису успели да извуку неки ћар, па онда ни ја не пишем о безакоњу, јер то ионако не занима никог паметног, никог сналажљивога и, уопште, никога ко има преча посла.

Међутим, позове мене недавно једна Важна Особа и каже ми да не би било лоше написати који ред о једном Сумњивом Субјекту, свима добро познатом. И још каже да сви једва чекају да га бар једном неко негде помене. Већ једном! Његова су недела надалеко чувена, а о њима нема никаквог писаног трага (сем неких тричавих потерница, кривичних пријава и остале досадне документације која никога не занима). Нема га у штампи, нема на телевизији, гре'ота труда који је човек уложио, а да нигде не остане забележено. Страшно је то и неправедно: човек да стекне све, а историја да га заобиђе.

И још ми каже Важна Особа да је у разговору са неким Веома Озбиљним Службеницима из Еулекса чула како нико не сме да се приближи нашем Сумњивом Субјекту. Не смеју јер, кажу, иза Субјекта стоји нико други до Други Човек у Држави Србији. Жале се људи, прича мени Важна Особа, жале се на Сумњивога Субјекта са севера Космета. Жале се, додаје Важна Особа, и каже, пита се: „Па зар толике војске, толика полиција, сваки други грађанин Митровице понаша се као да ради у каквој тајној служби (или бар умишља да га прати макар једна од њих) – а нико да се посвети поменутом Субјекту?“

Нико.

Досадан је и тужан живот у јужној српској покрајини, у њеном северном делу поготово, то зна свако ко се задржао дуже од недељу дана, па рекох себи: ево ја ћу. Ја сам та која нема паметнија посла, та сам којој је свеједно. Као онај намесник сам – објашњавам ја Важној Особи – онај намесник из књиге нобеловца Џ. М. Куција, што службује у некој забити, богу иза леђа, на граници „ишчекујући варваре“, а варвара ниоткуда... Као намесник сам – велим – који не може да дочека крај свога службовања. Као робијаш пред излазак из затвора – додајем. Ја ћу, дакле – договарам се ја са Важном Особом – да се прихватим тог задатка и да почнем да пишем о Ономе О Кома Нико Не Сме Да Проговори!

Ево, дакле, о чему је реч: Сумњиви, свима добро познати, Субјекат је нафтација. У ствари, није он само нафтација („нафтација“ је лице које шверцује гориво – прим. прев.); није, дакле, он само нафтација, него је тај Субјекат уопште један гангстер који се возика около и пуца кад му падне на памет на кога му падне на памет, а сви се праве да нису видели. Посебно се прави да не види и не чује Командир Полиције, који је, такође, једна криминогена индивидуа о чему би (опет „такође“) ваљало написати чак и више редова него о Сумњивом Субјекту. Јер посао Сумњивог Субјекта јесте да буде криминалац, па се овај понаша сасвим у складу са улогом која му је додељена, док се тај Командир понаша баш јадно и не сме да зуцне о активностима наведеног Субјекта. А поред тога, тај Командир ћути и о активностима свакога ко маше пиштољем, бејзбол палицом, ко трчкара около с фантомком или изиграва бављење политиком, имитирајући стајлинг оних што их у неким земљама хапсе по виђењу као потенцијалне пљачкаше банака.

Но, Командир је прича за себе, вратимо се Сумњивом Субјекту.

Сумњиви Субјекат, са своје стране, испуњава све своје задатке. Заstraшује народ по улицама северног Космета, његово се име само шапатом изговара и, што ми се посебно допало, он не допушта да свака будала паркира кола где 'оће, бар не у близини његових зграда. Увео је, човек, неки ред у овај хаос и незакоње што хара северном Митровицом.

Командир, опет, са своје стране, не ради ама баш ништа. Осим што све што види каже да није видео, а све што чује каже да није чуо. Није, дакле, посебно занимљиво писати о некоме ко ништа не ради.

Онда ја узмем телефон и почнем да се распитујем.

Онда сви кажу „никако, никако, тај је Субјекат толико страшан, тај лично убија, возика се градом у својим белим џиповима и пуца кроз прозор, ни реч о њему – тај рукама дави...“
И све тако.

А онда се ја, умањене урачунљивости услед превелике доколице, заинтересујем још више. То што сам новинар овде је, треба ми веровати, само изговор за покушај да нађем себи забаву док чекам да се вратим кући. Новинар је (треба напоменути) особа која је, између осталог, склона да упадне у невољу и која 'оће да повуче ђавола за реп, на тај начин истражујући границу до које јој је дозвољено да иде. Што је најгоре, мада о томе не би требало писати, новинар 'оће да ради такве ствари и кад нема од њих ама баш никакве користи.

И тако... заинтересује мене онда тај страшни Сумњиви Субјекат који воли да задави голим рукама (а не само, као обичан газда, да шаље „момке“ који решавају ствари)... Али још више, много више од њега заинтересује мене случај овог Другог Човека у Држави. Откако су ми рекли да је том Субјекту све гореописано допуштено због тога што (баш тако су ми рекли) иза њега стоји Други Човек у Држави – ја само на то мислим. Ко је сад па тај „Други Човек“, а велика већина грађана уз све напоре не може да утврди ни ко је Први.

Ко би све, и по којим основама, у овом тренутку могао да буде Други Човек?

Узмем ја онда опет телефон и позовем једну Баш Баш Важну Особу и питам зна ли шта о „свима добро познатом“ Сумњивом Субјекту и његовој сенци, Другом Човеку.

– Никад чуо – каже.

Зна ли барем ко је Други Човек у Држави, инсистирам ја, мучена радозналошћу и

обећавам да ни мртва, ни у лудници, ни за живу главу, дакле да никада, никада о томе нећу ниједну једину реч написати... него питам онако, чисто да знам.

– Нема смисла – убеђујем ја Баш Баш Важну Особу – седим овде месецима, доста ми је и Косова и Срба и Шиптара и баш ме брига за тог што дави голим рукама... Него желим да знам себе ради – настављам ја убеђивање и лажем у слушалицу – срамота је да не знам ко је Други Човек, како ћу пред странцима, како пред неким из Еулекса, како пред било ким да признам да ја једина не знам...

– Сви знају, свима је све јасно кô дан, само ја јадна да ништа не знам... то баш није у реду – покушавам ја, без успеха, да изазовем сажаљење код Баш Баш Важне Особе.

Ништа не помаже. Неће Баш Баш Важна Особа да прича о томе. Не верује ми. Има право, мислим се у себи (ни ја себи не бих веровала, свако иоле нормалан зна да ћу написати све што ми кажу)... али сазнаћу ја ко је Други Човек што допушта да овај мој Субјекат иде околу и пуца и дави, макар ишла од човека до човека... Лично ћу га питати (мог Субјекта) на крају.

Онда ја размишљам како ћу евентуално, уколико до разговора дође, формулисати своје питање... „Господине криминалцу, ко је тај коме одговара да ви радите то што радите?“

Онда, након неког времена, зове мене Баш Баш Важна Особа и пита: „Ко ти је то уопште рекао?“ Кажем: „Рекла ми је Важна Особа.“

– Е па реци ти Важној Особи да се носи у три лепе... – и онда Баш Баш Важна Особа почне да псује и псује и псује...

И онда ми каже: „Нека ти та твоја Важна Особа дâ интервју па нека тамо сама каже шта има.“

Пише: In Memoriam Ана Радмиловић
четвртак, 09 фебруар 2017 13:14

– Добро – смирујем ја Баш Баш Важну Особу и опет лажем – Нећу ни да се распитујем ни да пишем, ево нека останем ја једина на свету која не зна ко је Други Човек у Држави... Забавне су ми те теме – правдам се на крају, и њему и себи; признајем, уосталом, да не знам више шта ћу са собом.

– Нађи неке мање скупе забаве – чујем глас Баш Баш Важне Особе са друге стране жице и дижем руке од даљег „испитивања“ онога који мене „испита“ пре него ја срочим реченицу.

– Може да ти се деси да, тражећи Другог човека – нашали се са мном Баш Баш Важна Особа – стигнеш до Орсона Велса.

Али нека се не шали више моја Баш Баш Важна Особа када прича са мном, и нека ми не помиње Орсона Велса, јер кад се шали и кад у шалама помиње Орсона Велса – ја се уплашим. Страшне су му те шале. Вадим се Хармсом (јесте да није веселији, ал' је барем смешнији).

– Мени ова прича више личи на Данила Хармса – одговорим ја Баш Баш Важној Особи и од тада смишљам псеудоним под којим бих могла да пишем причу о Сумњивом Субјекту, нафти и Другом Човеку Државе Србије, са све дављењем и пуцањем, белим циповима и свему ономе што је на Космету егзотично, а чега се клоне сви нормални новинари.

Ни мање земље, ни више мистерија.